

Jesu Kristi Åbenbaring – Nummer sytten

Vækkelse af de tørre ben: En opfordring til renhed og tro i ventetiden

Jeff Pippenger

2023-11-17

De tørre ben, som ligger døde på gaden, og som hører „røsten“ af den, der råber i ørkenen, gør det, fordi Talsmanden er kommet, til opfyldelse af Jesu løfte om at sende ham. I milleritternes første skuffelse kom milleritterne til den forståelse, at de befandt sig i jomfruernes lignelses ventetid.

„De skuffede så ud fra Bibelen, at de befandt sig i ventetiden, og at de tålmodigt måtte afvente synets opfyldelse. Det samme bevismateriale, som havde fået dem til at se frem til deres Herre i 1843, fik dem til at forvente ham i 1844.“ Spiritual Gifts, bind 1, 153.

De, der er blevet forbilledligt fremstillet ved milleritterne, gentager erfaringen fra den første skuffelse, og når de gør det, må de forstå, at også de befinder sig i jomfruernes lignelses tøvenstid. Det er kun Talsmandens indflydelse, der gør dem i stand til at se denne sandhed. Denne erkendelse, frembragt ved Talsmanden, fremstilles ved den første profeti, som Ezekiel blev pålagt at forkynde til dalen med de tørre, døde ben.

Og han sagde igen til mig: Profetér over disse ben, og sig til dem: I tørre ben, hør Herrens ord. Så siger den Herre Gud til disse ben: Se, jeg vil lade ånde komme ind i jer, og I skal leve. Og jeg vil lægge sener på jer og lade kød vokse frem på jer og dække jer med hud og give jer ånde, og I skal leve; og I skal kende, at jeg er Herren. Så profeterede jeg, som det var mig befalet; og mens jeg profeterede, lød der en lyd, og se, der kom en rysten, og benene fjøedes sammen, hvert ben til sit ben. Og da jeg så til, se, da kom der sener og kød på dem, og huden dækkede dem ovenover; men der var ingen ånde i dem. Ezekiel 37:4–8.

„Lyden“ repræsenterer Helligånden. På det tidspunkt må jomfruene erkende, at de befinder sig i ventetiden. De bibelske anvisninger på, hvad de skuffede må gøre, når de erkender, at de er i ventetiden, er mange. Jeremias lærer, at de aldrig må vende tilbage til „spotternes forsamling“, som i budskabet til Filadelfia er Satans synagoge. De må også skille det kostelige fra det ringe. Det kostelige i modsætning til det ringe har en dobbelt betydning.

Jeg lærte selv denne profetiske sondring for mange år siden, da jeg foretog en anvendelse af William Millers drøm. Jeg definerede med rette juvelerne som sandheder i Guds ord og de uægte juveler som forvanskede læresætninger. Derefter blev det påpeget for mig, at James White også havde foretaget en anvendelse af William Millers drøm, og i hans anvendelse identificerede han juvelerne som Guds trofaste folk og de uægte juveler som de falske bekendere af sandheden. Da jeg undersøgte, hvad James White havde lært om drømmen, indså jeg, at vi begge havde ret. Juvelerne kan repræsentere Guds trofaste, og de falske juveler de utro, men juvelerne kan også repræsentere sandhederne i Guds ord, og de falske juveler kan være falske læresætninger. James White anvendte Millers drøm på den historie, som James White dengang levede i, men jeg havde nærmet mig drømmen som de sidste dages historie. Tilsammen viser de to anvendelser, at

mennesker bliver det, de tror, og hvis de vælger at holde fast ved vildfarne læresætninger, vil de blive fejtet ud ad vinduet af manden med smudskosten sammen med de læresætninger, de er blevet forbundet med. Vi er, hvad vi spiser.

Når de skuffede finder, at de befinder sig i ventetiden, skal de ifølge Jeremias udskille det kostelige fra det ringe.

„Hvordan kan det være, at mennesker, som fører krig mod Guds regering, kommer i besiddelse af den visdom, som de undertiden udviser? Satan selv blev oplært i de himmelske sale, og han har kundskab om det gode såvel som om det onde. Han sammenblander det kostelige med det slette, og det er dette, som giver ham magt til at bedrage. Men fordi Satan har klædt sig i den himmelske glans' klædning, skal vi da modtage ham som en lysets engel? Fristeren har sine redskaber, oplært efter hans metoder, inspireret af hans ånd og skikkede til hans gerning. Skal vi samarbejde med dem? Skal vi modtage hans redskabers værker som væsentlige for tilegnelsen af en uddannelse?" Ministry of Healing, 440.

Det dyrebare og det usle repræsenterer sandhed og vildfarelse. Det repræsenterer også to klasser af mennesker.

»Dog står Guds faste grundvold urokkelig og har dette segl: Herren kender dem, som hører ham til. Og: Enhver, som nævner Kristi navn, skal holde sig fra uretfærdighed. Men i et stort hus er der ikke alene kar af guld og sølv, men også af træ og ler; nogle til ære og nogle til vanære.« Det »store hus« repræsenterer menigheden. I menigheden vil både de usle og de kostbare findes. Nettet, som kastes i havet, samler både godt og dårligt. Review and Herald, 5. februar 1901.

Jeremias fik besked på, at hvis han ville vende tilbage, måtte han skille sig ud fra de tåbelige jomfruer, og han måtte også skille sig ud fra de tåbelige jomfruers vildfarne lærdomme. De hundrede og fireogfyrre tusinde er dem, som kommer ind i fuldkommen enhed. Jeremias repræsenterer det værk, som de, der er kaldet til at blive beseglet ved Ezekiels andet budskab om de fire vinde, må fuldbyrde, hvis de skal være Guds „mund“, når synet taler. Synet talte i den milleritiske historie, da dommen kom, og det taler i de hundrede og fireogfyrre tusindes historie, når dyret fra jorden taler, og den tredje ve's dom indtræffer. Da bliver de, som har fuldbyrdet det værk, der er identificeret ved Jeremias, ophøjet som Guds vægttere.

Når Herren sender Trøsteren for at vække de skuffede fra deres død, påpeger Han et renselsesværk, som de må fuldføre, hvis de skal være Hans talsmænd i søndagslovkrisen. Esajas stemmer overens med Jeremias' råd.

Hvor herlige på bjergene er hans fødder, som bringer glædeligt budskab, som forkynder fred, som bringer godt budskab om gode ting, som forkynder frelse, som siger til Zion: Din Gud er konge! Dine vægttere skal opløfte røsten; med røsten skal de synge sammen; for de skal se øje til øje, når Herren fører Zion tilbage. Bryd ud i jubel, syng sammen, I Jerusalems øde steder; for Herren har trøstet sit folk, han har genløst Jerusalem. Esajas 52:7–9.

De, som »bringer godt budskab« og som »forkynder fred og frelse«, opløfter »deres røster sammen«, for de »skal se øje til øje«.

“Nogle få andre blev vist mig som sådanne, der forenede deres indflydelse med dem, jeg har nævnt, og tilsammen gør de, hvad de kan, for at drage bort fra legemet og forårsage forvirring; og deres indflydelse bringer Guds sandhed i miskredit. Jesus og hellige engle fører Guds folk frem og forener dem i én tro, for at de alle må have ét sind og én dom. Og mens de føres ind i troens enhed, så de ser ens på de højtidelige, vigtige sandheder for denne tid, er Satan virksom for at modstå deres fremgang. Jesus virker gennem sine redskaber for at samle og forene. Satan virker gennem sine redskaber for at sprede og splitte. ‘Thi se, jeg vil give befaling, og jeg vil sigte Israels hus blandt alle hedningefolk, ligesom korn sigtes i en sigte; dog skal ikke det mindste korn falde til jorden.’”

„Gud prøver og afprøver nu sit folk. Karakteren er ved at blive udviklet. Engle vejer den moralske værdi og fører en trofast optegnelse over alle menneskenes børns handlinger. Blandt Guds bekendende folk findes der fordærvede hjerter; men de skal prøves og afprøves. Den Gud, som læser alles hjerter, vil bringe mørkets skjulte ting frem i lyset, dér hvor de ofte mindst formodes, for at de anstødssten, som har hindret sandhedens fremgang, må blive fjernet, og Gud kan have et rent og helligt folk til at forkynde sine vedtægter og domme.

„Vor frelses Høvding leder sit folk skridt for skridt, renser og bereder dem til forvandlingen, og lader dem blive tilbage, som er tilbøjelige til at trække sig bort fra legemet, som ikke er villige til at lade sig lede, og som er tilfredse med deres egen retfærdighed. ‘Hvis derfor det lys, som er i dig, er mørke, hvor stort er da dette mørke!’ Ingen større vildfarelse kan bedrage det menneskelige sind end den, som får mennesker til at nære en selvsikker ånd, til at tro, at de har ret og er i lyset, når de drager bort fra Guds folk, og deres elskede lys er mørke.“ Testimonies, bind 1, 332, 333.

Udtrykket »bringer godt budskab« gentages to gange i afsnittet hos Esajas for at identificere historien om Midnatsråbet, ligesom de vers gør det, som leder frem til Esajas’ beskrivelse af den enhed, der fuldbyrdes, når det dyrebare skilles fra det usle.

Vågn op, vågn op; ifør dig din styrke, Zion; ifør dig dine skønne klæder, Jerusalem, den hellige stad; thi herefter skal de uomskårne og de urene ikke mere komme ind i dig. Ryst støvet af dig; rejs dig og sæt dig, Jerusalem; løs halsens bånd fra dig, du fangne Zions datter. Esajas 52:1, 2.

Jeremias repræsenterer dem i den første skuffelse, som erkender, at de befinder sig i ventetiden. Esajas befaler disse samme personer at „vågne, vågne“. De vågner og når til sidst frem til et punkt, hvor der ikke længere skal være nogen uomskårne og urene i Guds menighed, for de vil have fuldbyrdet arbejdet med at skille det dyrebare fra det ringe. „Herren ønsker, at hans menighed skal renses, før hans domme mere tydeligt skal falde over verden.“

„Vi nærmer os hastigt afslutningen på denne jords historie. Enden er meget nær, langt nærmere, end mange antager, og jeg føler mig tilskyndet til at indtrængende opfordre vort folk til nødvendigheden af alvorligt at søge Herren. Mange sover, og hvad kan siges for at vække dem af deres kødelige slummer? Herren ønsker, at hans menighed skal renses, før hans domme

på mere iøjnefaldende måde skal falde over verden.

»Men hvem kan udholde hans komme, og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? For han er som en smelters ild og som tvætters lud. Og han skal sidde som en, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de kan bære Herren et offer i retfærdighed.«

Kristus vil fjerne ethvert skin af forstillelse. Ingen sammenblanding af det ægte med det falske kan bedrage ham. »Han er som en smelters ild«, idet han skiller det kostelige fra det slette, slagget fra guldet.

„Ligesom levitterne er Guds udvalgte folk af ham udskilt til hans særlige gerning. Enhver sand kristen bærer præstelige kendetegn. Han æres med det hellige ansvar at fremstille sin himmelske Faders karakter for verden. Han skal nøje agte på ordene: »Vær derfor I fuldkomne, ligesom jeres Fader i himlene er fuldkommen.«”

“Men for jer, som frygter mit navn, skal retfærdighedens Sol opgå med lægedom under sine vinger; og I skal gå ud og vokse op som stallens kalve. Og I skal træde de ugudelige ned; for de skal være aske under jeres fodsåler på den dag, da jeg gør dette, siger Hærskarers Herre.

“Kom i hu Moses, min tjeners, lov, som jeg gav ham befaling om på Horeb for hele Israel, med vedtægterne og domsbestemmelserne. Se, jeg vil sende jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer; og han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, for at jeg ikke skal komme og slå jorden med forbandelse.” Review and Herald, 8. november 1906.

De, der holder fast ved falske læresætninger, vil blive adskilt i den historie, der begynder med „røsten“, der råber i ørkenen. De, som nægter at tillade Guds skabende kraft at frembringe en personlig helliggjort erfaring, vil blive adskilt fra „guldet“ i den historie, der begynder med „røsten“, der råber i ørkenen. De vil forblive laodikeere netop på det punkt, hvor Laodikea overskrider til Filadelfia.

Arbejdet med at skille det dyrebare fra det slette er næsten helt og holdent pagtens sendebuds værk, han som kommer pludseligt for at rense Levis sønner, men vi må tage del i det.

Derfor, mine elskede, ligesom I altid har været lydige, ikke alene i min nærværelse, men nu meget mere i mit fravær, så arbejd på jeres egen frelse med frygt og bæven. For det er Gud, som virker i jer både at ville og at gøre efter sit gode behag. Gør alle ting uden knurren og tvist, for at I må være uangribelige og rene, Guds børn, uden dadel, midt i en forvreden og fordærvet slægt, iblandt hvilke I skinner som lys i verden. Filipperne 2:12–15.

Jeremias blev befalet at skille det kostbare fra det ringe, dersom han ønskede at være Guds talerør i den kommende dom. Det forhold, at Jeremias hørte Guds råd til ham, viste, at Trøsteren allerede var tilgængelig, dersom han valgte at påtage sig værket.

“Værket med at opnå frelse er et fælles anliggende, en fælles virken. Der må være samarbejde mellem Gud og den angrende synder. Dette er nødvendigt for dannelsen af rette principper i karakteren. Mennesket skal gøre alvorlige bestræbelser for at overvinde det, som hindrer ham i

at nå frem til fuldkommenhed. Men han er fuldstændig afhængig af Gud for at få fremgang. Menneskelig anstrengelse er i sig selv ikke tilstrækkelig. Uden hjælp fra guddommelig kraft gavner den intet. Gud virker, og mennesket virker. Modstand mod fristelse må udgå fra mennesket, som må hente sin kraft fra Gud. På den ene side er der uendelig visdom, medfølelse og magt; på den anden svaghed, syndighed, absolut hjælpeløshed.

“Gud ønsker, at vi skal have herredømme over os selv. Men Han kan ikke hjælpe os uden vort samtykke og vort samarbejde. Den guddommelige Ånd virker gennem de kræfter og evner, som er givet mennesket. Af os selv er vi ikke i stand til at bringe hensigter, ønsker og tilbøjeligheder i harmoni med Guds vilje; men hvis vi er ‘villige til at gøres villige’, vil Frelseren fuldbyrde dette for os, idet Han ‘nedbryder tankebygninger og alt højt, som rejser sig imod kundskaben om Gud, og tager enhver tanke til fange under lydigheden mod Kristus.’ 2 Korintherbrev 10:5.” Apostlenes Gerninger, 482.

De tre og en halv dage i Åbenbaringen elleve, når de tørre ben er døde på gaden, er et symbol på en „ørken“, og en „ørken“ repræsenterer de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Ved slutningen af spredningen i de tre og en halv dage skal de, som er kaldet til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusind, „vågne“ og „ryste støvet af sig“. Søster White siger: „Herren ønsker, at hans menighed skal renses, før hans domme skal falde mere mærkbart over verden.“

I forbindelse med en «renset menighed» henviser hun til Jeremias’ adskillelsesproces, som fjerner «det dyrebare fra det slette». Hun forbinder den også med Malakias, kapitel tre, hvor en budbringer bereder vejen for pagtens sendebud. Den budbringer, som bereder vejen, er Esajas’ «røst af en, der råber i ørkenen». Pagtens sendebud er Kristus, som forbereder sig på at indgå pagt med de hundrede og fireogfyrre tusind, som «ligesom» «levitterne» «udskilles af ham til hans særlige gerning». Hun identificerer dem derpå som præster og citerer Jesus, som siger: «Vær I derfor fuldkomne, ligesom jeres Fader i himlene er fuldkommen.»

Der findes en renselsesproces, som er markeret ved afslutningen af ventetidens periode, for Herren har et særligt værk, som de hundrede og fireogfyrre tusind skal fuldføre, og Han vil have en rensset menighed, før „hans domme skal falde mere mærkbart over verden“. Hans domme er allerede i verden, men ved søndagsloven begynder „Guds ødelæggende domme“ at falde.

Disse domme er en „barmhjertighedens tid for dem, som aldrig har kendt sandheden“. Men der er ingen barmhjertighed i disse domme for dem, som ikke ville gå ind i den nødvendige renselsesproces. De „domme“, som „falder mere tydeligt“, kendetegner domme, der er tegn. De udgør et signal, og Helligånden bruger det kaos og den forvirring, som disse domme frembringer, til at markere en sontring mellem dem, der holder „den falske hviledag“, og dem, der „samvittighedsfuldt holder Herrens sabbat“; for dette er den eneste måde, hvorpå „verden kan advares“. De domme, som er tegn, er den baggrund, som Helligånden bruger til at lede Guds børn, som endnu er i Babylon, til at genkende banneret for de et hundrede og fireogfyrre tusind.

Men Søster White henviser ikke blot til Malakias’ bog, kapitel tre; hun inddrager også de afsluttende vers i Malakias’ bog, kapitel fire, og henviser endnu en gang til den „røst“, som skulle berede vejen for pagtens sendebud. Disse afsluttende vers handler ikke om forberedelsen for

pagtens sendebud; de handler om at ihukomme Moses' lov og om fædrenes hjertes omvendelse til børnene og børnenes til fædrene. „Røsten“ bereder først for Kristus, som pagtens sendebud, at komme pludseligt til sit tempel og rense sit skuffede folk, som er blevet vækket, for at de kan fuldføre bannerets værk. Derpå behandler Malakias endnu et aspekt af „røstens“ arbejde.

Han „skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre“, og Han vil udføre dette værk i relation til den lov, der blev givet ved Horeb. Elias, som også er Esajas' „røst“, vil identificere Guds folks synder. Det er en del af renselsesprocessen. Der findes kun én definition af synd, nemlig overtrædelse af den lov, der blev givet ved Horeb. Johannes Døberen var Elias, og hans gerning omfattede netop dette element.

I de dage fremstod Johannes Døberen og prædikede i Judæas ørken og sagde: Omvend jer; thi Himmeriges rige er kommet nær. For det er om ham, der er talt ved profeten Esajas, som siger: En røst af en, der råber i ørkenen: Bered Herrens vej, gør hans stier jævne. Og den samme Johannes havde en klædning af kamelhår og et læderbælte om sine lænder; og hans føde var græshopper og vild honning. Da drog Jerusalem ud til ham, og hele Judæa og hele egnen omkring Jordan, og de blev døbt af ham i Jordan, idet de bekendte deres synder. Men da han så mange af farisæerne og saddukæerne komme til hans dåb, sagde han til dem: Øgleyngel, hvem har bildt jer ind, at I kan fly fra den kommende vrede?

Bær derfor frugter, som er omvendelsen værdige. Og tænk ikke på at sige ved jer selv: Vi har Abraham til fader; for jeg siger jer, at Gud af disse sten kan oprejse børn for Abraham. Men allerede nu ligger øksen ved træernes rod; derfor bliver hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugget om og kastet i ilden. Jeg døber jer ganske vist med vand til omvendelse; men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, og jeg er ikke værdig til at bære hans sko; han skal døbe jer med Helligånden og med ild. Han har sin kasteskovl i hånden, og han skal rense sin tærskel helt og samle sin hvede i laden; men avnerne skal han brænde med uudslukkelig ild. Matthæus 3:1–12.

Johannes Døberen kom til „ørkenen“ i de tre og en halv dage i Åbenbaringen elleve, for alle profeterne taler mere om de sidste dage end om de dage, hvori de levede. Han bragte et budskab om at omvende sig fra synd, for Himmeriget var kommet nær, ligesom Jesu Kristi Åbenbaring åbnes, når „tiden er nær“. Johannes Døberen illustrerer „røstens“ gerning, for ifølge Jesus var han også den Elias, som skulle komme.

For alle profeterne og loven profeterede indtil Johannes. Og om I vil tage imod det, så er dette Elias, som skulle komme. Den, som har ører at høre med, han høre. Matthæus 11:13–15.

Jesus identificerer, at Johannes Døberens profetiske identitet var en prøve. Han siger det direkte: »hvis I vil tage imod det«. Derpå opmuntrer Jesus sine disciple til at tage imod det ved at sige: »Den, som har ører at høre med, han høre.« Hvad skal han høre? Han skal høre, hvem stemmen er, som kommer til Bibelens sidste ørken og bereder vejen for pagtens sendebud, så dette kan berede de hundrede og fireogfyre tusind til at udføre et særligt værk under en tid med Guds signaldomme.

Johannes bar „en klædning af kamelhår og et læderbælte om sine lænder; og hans føde var græshopper og vild honning.“ Hans „føde“ var islams budskab, for ordet „græshopper“

repræsenterer islam, og honning er Guds ord, som var sødt i hans mund. Det søde budskab, han fortærede, handlede om det „vilde“ arabiske æsel, selve det allerførste symbol på islam i Skrifterne. Det søde budskab om islams vilde arabiske æsel, som også repræsenteres ved „græshopper“, var også indvævet i hans klædning, for kameler er et andet symbol på islam. Det er ikke en fordrejning af ordet „græshopper“ at bruge det som et symbol på islam, selv om den føde, Johannes spiste, henviste til johannesbrødtræet og ikke til insekterne. Ordet „græshopper“ er et symbol på islam, og Johannes fremstillede ikke indtagelsen af nogen fysisk føde; hans kost var et symbol på det profetiske budskab, han havde fortæret.

Hans bælte var den „profeti“, som er fremstillet i Habakkuk. Denne profeti sammenfatter den første skuffelse, jomfruernes ventetid og adventismens grundvold, sådan som disse er fremstillet på de hellige tavler. Habakkuk var det profetiske bælte, som bandt alle disse sandheder sammen.

For synet gælder endnu den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det tøver, så vent på det, for det skal visselig komme, det skal ikke udeblive. Se, hans sjæl er opblæst, den er ikke oprigtig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:3, 4.

Det profetiske budskab, som som et bælte sammenbandt de budskaber, der udgør „røstens“ advarsel, er lignelsen om jomfruerne i relation til synet, som tøvede, men ville tale. Synet om Midnatsråbet frembringer en sontring mellem de vanhellige, hvis „sjæl er opblæst“, og de dyrebare, som retfærdiggøres ved tro. Retfærdiggørelse ved tro er det bælte, som „røsten“ bærer.

Og retfærdighed skal være bæltet om hans lænder, og troskab bæltet om hans hofter. Esajas 11,5.

Da den „røst, som råber i ørkenen“, der hørte til skuffelsen, fremstod efter skuffelsen den 18. juli 2020, var hans budskab det samme budskab, som det havde været siden den 11. september 2001. Dette budskab fra den Elias, som skal komme, til de ventende, skuffede døde, tørre ben er, at islam er de „tegnede domme“, som danner baggrunden for, at Guds andre børn i Babylon kan lære retfærdighed.

Den retfærdiges vej er retsindighed; du, du højst retskafne, gør den retfærdiges sti jævn. Ja, på dine dommes vej, HERRE, har vi ventet på dig; vor sjæls begær står til dit navn og til ihukommelsen af dig. Med min sjæl har jeg længtes efter dig om natten; ja, med min ånd i mit indre vil jeg søge dig tidligt; thi når dine domme går over jorden, lærer verdens indbyggere retfærdighed. Esajas 26,7-9.

Johannes Døberen, som var den Elias, der skulle komme, er „røsten“ i „ørkenen“ i de tre og en halv dage i Åbenbaringen kapitel elleve. Hans gerning indbefatter at identificere adventismens fjerde og sidste generation, hvis sjæle er hovmodigt opløftede, og som stoler på deres fædres åndelige arv, men fornemmer, at Guds vrede er ved at komme. De er den fjerde generation, for de er fuldt ud trådt frem som en generation, der er Kristi diametrale modsætning. De er øgleynglen, men de peger stadig på deres fader Abraham for at hævde, at de i virkeligheden er Lammets slægtled. Lammets slægtled er Peters udvalgte slægt; det er dem, som følger Lammet, hvorhen det går.

Johannes fremlagde åbenlyst synderne hos dem, der kom for at høre hans budskab, for de omvendte sig og blev døbt. Han meddelte dem også, at der er Én, som ville følge efter ham, og som grundigt ville rense sin tærskelplads. Denne Person er pagtens budbringer; Han er „manden med snavskosten“, som fejer de falske mønter og juveler ud ad vinduet og genopretter de oprindelige juveler, som da skinner ti gange klarere, end de gjorde, da William Miller blev ledet af engle i arbejdet med at samle de oprindelige juveler i den første engels bevægelse.

Johannes Døberen var direkte i sin fordømmelse af den laodikeiske adventists tillid til deres fader Abraham, for Elias, som skulle komme, skulle vende fædrenes hjerter til børnene og omvendt. Princippet om den bibelske anvendelse af det første og det sidste er repræsenteret i dette værk, men ligeledes findes her lægemidlet for dem, som befinder sig i en adspredt tilstand, i fjendens land, døde i ørkenen. De må erkende deres synder og deres fædres synder og omvende sig. I forbindelse med erkendelsen af deres synder og fædrenes synder må de også indrømme, at de ikke havde vandret med Herren i perioden med ørkenen på tre og en halv dag. Endvidere må de indrømme, at Gud ikke vandrede med dem i løbet af denne historie.

Og de af jer, som bliver tilbage, skal hensmægte i deres misgerning i jeres fjenders lande; også i deres fædres misgerninger skal de hensmægte sammen med dem. Hvis de bekender deres misgerning og deres fædres misgerning, med det troløshedsbrud hvormed de handlede troløst imod mig, og også at de vandrede i modstrid med mig, og at også jeg vandrede i modstrid med dem og førte dem ind i deres fjenders land; hvis da deres uomskårne hjerter bliver ydmyget, og de da tager imod straffen for deres misgerning: da vil jeg komme min pagt med Jakob i hu, og også min pagt med Isak, og også min pagt med Abraham vil jeg komme i hu; og landet vil jeg komme i hu. Leviticus 26:39–42.

Forbandelsen kom, fordi de ikke ihukom landets sabbater.

Johannes Døberen, som var den Elias, der skulle komme, var et forbillede på den „røst“ i ørkenen i de tre og en halv dage i Åbenbaringen 11. Han ville lede de døde, tørre ben til at „komme i hu“ Moses' lov ved Horeb, og hvis de gjorde det, da ville pagtens sendebud „komme i hu“ deres fædres pagt. Men kun hvis de bekendte deres synder, deres fædres synder, og, endnu mere ydmygende, skulle de nævne de overtrædelser, „de havde forbrudt sig imod“ Gud.

De ville også måtte erkende, at de havde vandret „i modstrid“ med Gud, og at Gud havde vandret „i modstrid“ med dem.

De måtte også erkende, at de var de døde, tørre ben på gaden i Åbenbaringen elleve, for de måtte indrømme, at Gud havde ført dem ind i fjendens land, og fjendens land er døden.

Ifølge Johannes Døberen ville de også være nødt til at besvare spørgsmålet om, hvem den „røst“ er, som råber i „ørkenen“, for Johannes spurgte: „Hvem har advaret jer om at flygte fra den kommende vrede?“

Vi vil fortsætte med disse emner i den næste artikel.

Guds tjener får befaling: »Råb højt, spar ikke, opløft din røst som en basun, og kundgør Mit folk deres overtrædelse og Jakobs hus deres synder.« Herren siger om dette folk: »De søger

Mig daglig og finder velbehag i at kende Mine veje, som var de et folk, der øvede retfærdighed.« Her er et folk, som bedrager sig selv, er selvretfærdigt og selvtilfreds, og tjeneren får befaling til at råbe højt og vise dem deres overtrædelser. I alle tidsaldre er dette værk blevet udført for Guds folk, og det er nu mere nødvendigt end nogen sinde før.« Testimonies, bind 5, s. 299.